

Kapni, adni, hagyni, vinni

A karácsony jellegzetes foglalatosságai a látogatás és a vendégfogadás. Furcsa sajátság az is, hogy egy ilyen főleg rokoni találkozáskor kapunk is és adunk is ajándékokat. De viszünk még mást is magunkkal? És mit hagyunk magunk után? Sejtelmes, de mégis nagyon fontos kérdések.

Az én szívembe és elmémbe is csak pár napja hasítottak bele ezek a gondolatok, amit néhány példával szeretnék érthetőbbé tenni.

1. Mit kaptunk az Úr Jézustól? „...az Én békességemet adom néktek”. Azt mondja a tanítványoknak, hogy ha bementek egy házba, köszöntsétek őket: „Békesség e háznak. És ha lesz ott valaki békességnek fia, a ti békességetek azon marad, ha nem, tireátok tér vissza.” (Lk 10,5-6) Milyen áldás, ha ezt a békességet vihetjük

ajándékba hozzátartozóinknak.

2. Ám sajnos vannak másfajta látogatások is. Vihetünk magunkkal indulatot, pletykát, feszültséget, keserűséget is. És ezeket mind ott akarjuk hagyni? De hiszen ezek fertőznek, mint

az influenza. Ki kér belőle? Főleg karácsonykor.

Amivel tele van a szív, csak azt vihetjük. Vigyázz, ne légy eszköz az Ördög kezében, hogy másokat meg-

fertőzz, de ne engedd megrabolni az Istentől kapott békességedet sem.

3. Azonban jöhetnek hozzánk megterhelődve, tele fájdalommal, gonddal. Mit kezdünk velük? Elküldjük, hogy terheljen mást? Vagy tudjuk odavezetni Jézushoz, aki azt a lehetőséget kínálta fel: Minden gondotokat Rám vethetitek, mert Nekem gondom van rátok. Micsoda lehetőség! Valaki hozza a

megterhelt életét, és nem hogy lenyomná, elcsüggesztené a háziakat, hanem mennek együtt az Úrhoz. És aztán távozhat a látogató békességgel. Ez evangélium.

Milyen kíváncsú, ha a szívünk tele van zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki

énekekkel, vigasztalással, bátorítással, és ha szükséges intéssel is! Ami a bensőnkben van, nem kell szégyellni, hanem éppen, hogy áldásul szolgálhat mások felé.

Ez lehet az igazi karácsonyi ajándék.

Molnár István, Miskolc

Mi a karácsony?

„Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa” (1Jn 4,9)

Az egyik gyermekem igen válogatós az asztalnál. Kevés olyan étel van, amit igazán szeret, így sokszor csak kelletlenül piszkálgatja az elé tett adagot és alig - alig eszik belőle. Aztán valahogy mindig megoldja, hogy az általa összeállított és csomagolt uzsonnában, vagy egy-egy olyan étkezésnél, ahol ínyére való az étel, jól lakjon. Szülőként nehéz látvány az eltorzult arccal az ételére piszkáló, pici falatkákat nyammogó gyermek, aki a lehető legtöbb maradékot hagyja a tányóján, és csak nagy unszolásra kész elfogyasztani pár falat ételmet.

Tehetetlenség és csalódottság érzi ilyenkor a szülő magát. Milyen örömmel készítette el, vásárolta meg,

teremtette elő a finom ételt! Mennyi áldozattal járt az, hogy az asztalra kerülhessen! Az eredmény pedig lehangoló. Köszönet helyett morgolódás. Mily áldott az, aki éhezőt etethet! Mily nehéz hordozni a bőség terheit!

Izrael népe a pusztai vándorlás során mannát kapott Istentől enni. Csodás kenyér volt ez, a 78. zsoltár 25. verse így említi: „Angyalok kenyerét ette az ember, bőséggel vetett nekik eleséget”. Sok más szabadtáncot is átélte a nép, csodákat, mégis ezt olvassuk róluk: „És a népnek lelke megkeseredék útközben.” (4Móz 21,4). Akinek a lelke keserű, annak minden más is az lesz. Ezért nyilatkoznak mindjárt a megkeseredés után a mannáról így: „*e hitvány eledelt útálja a mi lelkünk*” (4Móz 21,5). Mily boldogok, akik éheznek és szomszédjukhoz az igazságot!

Találóan mondta valaki egyszer: „Szárazság van, de szomjúság nincs!” Isten látta az emberiség szükségét, ahogy egy apa a gyermekéét. Isten megoldást készített az emberiség számára, ahogy egy apa ételt készít a gyermeke számára. Ez a megoldás: Jézus Krisztus elküldése a világba. Isten így szeret, így gondoskodik, ilyen megoldást készít. *„Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra.”* (1Jn 1,4-9). *„Mert úgy (!) szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta.”* (Jn 3,16). Isten nem úgy szeret, hogy meggyógyít minden betegségből. Nem úgy szeret, hogy egy zsák pénzt kap tőle minden gyermeke karácsonyra. Nem úgy szeret, hogy megakadályoz minden természeti csapást. Nem, Isten nem így szeret, bár mi szeretnénk, hogy így szeressen. Néha adatik is ez, ahogy a lányom is kap néha csokis kucoricapelyhet. De Isten szeretete nem abban nyilvánul meg, hogy ezeket az étrend kiegészítőket nekünk adja, hanem abban, hogy a főételt adja nekünk: Krisztus testét.

Mily boldog az, aki szegénységtől, betegségtől, csapásoktól való szabadulás helyett büntől való

szabadításért kiált! Isten nem érzéketlen a szegénység, a betegség, a csapások iránt, de egy dolog miatt a legérzékenyebb, és ez a bűn. Ezzel kapcsolatban teljes megváltást hozott el Krisztus teste által, a többiek kapcsán még csak részlegesen. A büntől megváltottak számára is van ígéret a nehézségektől való teljes szabadulásra, de nem ezen a földön, hanem az új földön. Addig az még csak részleges.

Isten úgy szeret, olyan módon, hogy a Fiát adta értünk, és Szent Szellemé által Őt kínálja újból és újból és újból. Mily boldog az a gyermek, aki szereti azt az ételt, amit kap! Mily boldog az a hívő, aki így kiált fel: „De jó, hogy ma is Jézust kapom, éppen Ő a kedvencem!”

Válogatós gyermekeimnek szoktam mondani: a hasad szereti, csak a fejed nem! Egy dolog, amire igényünk van, és egy másik, amire szükségünk van. Nem mondom, hogy Isten nem törődik azzal amire igényünk van, de alapvetően azzal törődik, amire szükségünk van. Ő nem úgy szeret, ahogyan mi elképzelnénk, hanem úgy, *„hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.”*

Ez a karácsony.

Gál Lajos, Szeghalom

Kedves Olvasó! A keresztyén közösségeket napjainkban különösen sok megosztó hatás éri. Az egyik ilyen a pandémia okán felmerült ok - okozati összefüggések értékeléséből származik. Az alábbi írás a témában általános bibliai irányelveket fogalmaz meg. A Keresztyén Testvéri Szövetség vezetősége a cikk minden megállapításával egyetért és azt az adott területen irányadónak tekinti.

Összeesküvés-elméletek

A koronavírus okozta bizonytalan politikai, gazdasági és egészségügyi helyzet termékeny táptalajnak bizonyult régi összeesküvés-elméletek felmelegítésére (pl. oltásellenesség), illetve újak létrehozására és terjesztésére (pl. nincs is vírus, fizetnek a fertőzöttség „bevallásáért”).

Sajnálatos módon ezek az elméletek köreinkben is megjelentek és követőkre találtak. Meggyőződésem szerint, amint azt a későbbiekben részletesen kifejtem, több szempontból is rendkívül veszélyes, romboló tanítások ezek, amelyekkel szemben a hívő embernek fel kell vértéznie magát.

Mielőtt az ige mérlegére tennénk az egész jelenséget, szükséges néhány szót ejteni eredetéről, céljáról és fontosabb jellemzőiről. A történelem azt mutatja, hogy az összeesküvés-elméletek virágzása jellegzetes politikai, gazdasági, társadalmi események együttállásának mellékterméke. Akkor kerülnek előtérbe, amikor a társadalom pillérei meginognak, bizonytalanság lesz úrrá a politikán, vagy gazdasági

krízisek hatalmasodnak el (ezek általában együttesen fellépő tünetek). Az emberek ilyen időkben legalapvetőbb szükségleteiket érzik fenyegetve, így magyarázatokat keresnek. Ilyen magyarázatokat kínálnak a könnyen megérthető és befogadható összeesküvés-elméletek. A modern kori összeesküvés-elméletek öregapja az ún. „Cion bölcseinek jegyzőkönyvei”, amely a XIX. sz. végi, XX. sz. eleji oroszországi pogromok ideológiai megalapozója volt. Ez a társadalmi egyenlőtlenségekért és igazságtalanságokért a zsidókat kiáltotta ki bűnbaknak. Az I. világháború elvesztése után a vesztes országok összeesküvés-elméletei szintén a zsidóságot okolták a kudarcért. Az internet elterjedésével és a közösségi médiumok felfutásával párhuzamosan az összeesküvés-elméletek terjesztése is hatékonyabbá vált. Követőik formális és informális közösségekbe szerveződve kezdték hirdetni tanaikat.

A mára megszámlálhatatlan verzió-

ban terjesztett összeesküvés-elméletek pszichológiája rendkívül egyszerű. Trükkje, hogy a kiszolgáltatott kisembernek azt a tudatot biztosítja, hogy megismeri a „mögöttes” célokat, leleplezi a „háttérhatalmat”. Az elméletek híve ezzel legalább intellektuális

szinten újra urává válik sorsának. Jellemző, hogy ezen hívek túlnyomó többsége alacsony iskolázottsággal rendelkezik, nem kimagasló intel-

lektusú ember. A közjük keveredő értelmiségiek hamar zászlóvivők lesznek. Ők a kisemberek „bezzegjei”, akik szaktekintélyükkel igazolják az összeesküvés-elméletet a megvezettek szemében. Ahhoz általában már nincs elegendő bölcsessége a követőknek, hogy átlássanak a szitán, amikor ezek a művelt emberek anyagi hasznot húznak belőlük. (Pl. dr. Lenkei vitaminjai, a Philips unoka „örökéletű” LED lámpatestei, Seres Mária kamupártok támogatására használt népszavazási ívei, stb.)

E rövid kitekintés után vegyük górcső alá, mit tanít Isten Igéje az összeesküvés elméletekről. Ézsaiás próféta egy olyan korban élt, amikor a

társág vezető hatalma, Asszíria meggyengülőben volt. Ezt a helyzetet Egyiptom és a felemelkedőben lévő Babilon is igyekezett kihasználni összeesküvések és lázadások támogatásával. A politikai bizonytalanság egy igen finom kifejezés

az akkori közéleti viszonyok leírására. Burjánzottak is az összeesküvés-elméletek, amik ellen a próféta Isten követeként felemelte szavát: „Mert így szóltott

hozzám az Úr, rajtam lévén erős keze, hogy tanítson engem, hogy e népnek útján ne járjak, mondván: Ti ne mondjátok összeesküvésnek, valamit e nép összeesküvésnek mond, és félelme szerint ne féljete, és ne rettegjete; a Seregek Urát: Őt szenteljétek meg, Őt féljétek és Őt rettegjétek!” (Ézs 8,11-13) Ahogyan oly sok más divatos, az adott kor szellemének megfelelő tanítás esetében történt, az Úr prófétája ebben az esetben is felszólalt ellene. Prófétai ellenzékiségnek is szokták nevezni, hogy Isten emberei a mindenkori trendekkel szemben is megfogalmazzák Isten üzenetét. Ézsaiás engedelmissége miatt a mai napig láthatjuk, hogy Isten elítéli az összeesküvés-elméleteket, az

Övéinek pedig megtiltja, hogy részt vegyenek ebben a „játékban”. Ennek több oka is van.

Egyrészt, aki az összeesküvés elméletek által megszerzett „titkos” tudásba veti a bizalmát, az már nem Istenben bízik. Irracionális félelmek lesznek úrrá rajta (pl. mérgezett só, repülőkről szórt mérgek, tudatmódosító GMO - élelmiszerek miatti félelmek). E félelmek elvakítják, ételektől való tartózkodásra buzdítják, holott az ige egyedül a vér fogyasztását tiltja (Csel 15,20). Ugyanezek a félelmek az Istentől rendelt világi vagy egyházi hatalom (Rm 13,1) elleni lázadásra buzdítják (pl. oltásellenesség, maszk nem viselése). Megromlanak testvéri kapcsolatai is, hiszen akik figyelmeztetni próbálják, egyből a „háttérhatalom bérencei” lesznek a szemében.

Másrészt, mint minden „titkos tudásra” épülő tanítás, ezek az elméletek is együtt járnak a beavatottak gögjével, felsőbbrendűségük úton-útfélen történő hangoztatásával. Saját fülemmel hallottam, amikor egy gyülekezetben lesajnálták a maszkot viselő gyülekezeti tagokat, akiknek tudatlanságát „szeretetlenben elhordozzák” a többiek.

Végül, de nem utolsó sorban, annyira létkérdéssé válik az összeesküvés-hívők számára saját igazságuk, hogy

egzisztenciális támadásnak élik meg, ha megkérdőjelezzik őket ebben. Ezáltal elszigetelődnek a testvéreiktől, saját vélemény-buborékukba zárkózva egyre radikálisabb tanokban kezdenek hinni. Hitük fokmérője az összeesküvés-elméletek kritikátlan elfogadása lesz.

Összefoglalva: az az Úr baja az összeesküvés elméletekkel, hogy az abban hívők ezeken keresztül az istenfélelmet emberi félelmekkel, az Istenbe vetett bizalmat saját (titkos) tudásukba vetett bizalommal helyettesítik. Ezáltal megerőtlenítik saját hívő életüket, és szakadást támasztanak a testvérek között.

Nem célom, és jelen írás terjedelme nem is tenné lehetővé, hogy minden egyes ostobaságot cáfoljak, azonban egy elméletet tételelesen is ki szeretnék emelni. Szülővárosomban egy karizmatikus közösség terjeszti azt a borzalmas tévtanítást, hogy a koronavírus elleni majdani vakcinával adják be az embereknek az antikrisztus chipjét, amely a hívőket is hitetlenné teszi, mert kiöli a hitet. Magyarul, ezek a tévelygők azt állítják, hogy Krisztus értünk kifolyt drága véréért (1Pt 1,19) egy titkon beadott chippel hatástalanítani lehet. Isten irántunk való szeretetét, amelytől semmi nem szakaszthat el (Rm 8,38-39), egy injekcióval ki lehet oltani. Azt állítják, hogy a teremtmény egy vakcinával semmissé teheti a Teremtő

eleve rendelését (Rm 8,29-30, Ef 1,11). Akik ilyen tanításokat terjesztenek, nem ismerik sem az írásokat, sem Isten hatalmát, ezért nagyon tévelyegnek (Mt 22,29).

Végezetül nézzük meg, hogy ha Isten tiltja az összeesküvés-elméleteket, mit

kínál helyettük, hogy biztonságérzetet nyújtsonak az Övéinek a bizonytalan időszakokban. Ézsaiás úgy folytatja a fent idézett igehelyet, hogy

„és Ő néktek szenthely léssen” (Ézs 8,14). Ha bizalmam az Úrba vetem a megpróbáltatások idején, amikor minden emberi tényező bizonytalan, Ő nem fog cserben hagyni, szenthely lesz, kővár és menedék. Mindemellett azt látjuk az apostoloknál, hogy a nyomorúságokba került hívőket három gondolat mentén erősítik, biztatják, hogy az Úrba vetett bizalmuk megmaradjon:

Tudatosítják bennük, hogy nincsenek egyedül, a világban elszórva élő testvéreik ugyanezeket szenvedik el (1Pt 5,9).

Emlékeztetik őket, hogy Isten igazságos, és amikor az Úr Jézus eljön ítéletet tartani, bosszút fog állni

azokon, akik miatt létbizonytalanságba kerültek (2Thessz 1,6-10).

Végül részletesen kifejtik, hogy a győztes Bárány, aki királyok Királya és uraknak Ura, diadalmasan uralkodik minden földi esemény és nyomorúság felett, értük jön majd, hogy magához

vegye őket dicsőségébe (Jel 1-22 fejezetei). Ahogyan egy régi imádság mondja: Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat. Krisztus győz (a bűn és a világ

felett), Krisztus királyként uralkodik (az övéi felett), Krisztus a királyok Királya (Úr mindenek felett).

Kívánom, hogy Ézsaiás próféta intelme, Péter, Pál és János apostol buzdításai határozzák meg bármely mostani és elkövetkező nyomorúság, bizonytalanság, veszedelem esetén a hozzáállásunkat az összeesküvés-elméletek helyett. Kívánom, hogy az Úr Jézus közeli jövetelének örömteli reménysége miatt emeljük fel fejünket (Lk 21,28), amikor sűrűsödni kezdenek az Ő visszatérésének jelei. Ez a bizalmunk, ez a reménységünk, ennyit kell tudnunk. A boldog találkozást nem segítik és nem is segíthetik elő az ördög elméletei.

Jobbágy Péter, Miskolc

Mit mondott Jézus a szeretetről?

Bevezetés: A „szeretet” egy sok jelentéssel bíró szó. Sokunknak jelenti a megbecsülés és tisztelet mély érzését, vagy az Istentől rendelt házasság szentségében a férj és a feleség bensőséges kapcsolatát. Hasonló, de szükségszerűen más jelentéssel bír ez a szó a szülők és gyermekeik között, a testvérek között, a szélesebb családi körben és a barátságban is.

Napjainkban a közösségi média - rádió, televízió, filmek, nyomtatott sajtó, internet - a szeretetnek egy eltorzított formáját tárja elénk a felfokozott szexuális vágyakban és érzelmekben, gyakran olyan körülmények közé ágyazva, melyek távol vannak a valódi elkötelezettségtől, tiszteletadástól, megbecsüléstől és bensőségességtől.

Amikor Jézus a szeretetről beszél, akkor ezt egy olyan szellemi szinten állítja elénk, mely távol áll az imént felsoroltaktól. Ő a mennyei Atya szeretetéről beszél, mely az egész emberiségre kihat, és arról a különleges szeretetkapcsolatról, mely Isten és közöttük van - egy különleges kétirányú szeretetről, mely felülmúl minden más érzést. Ő úgy beszél nekünk a szeretetről, hogy az arra kell indítson minket, hogy szeressük Istent, Jézust, embertársainkat, barátainkat, de még

ellenségeinket is.

Isten szeretete irántunk - az emberi faj iránt

A jól ismert, újjászületésről szóló, Nikodémussal történt beszélgetése során Jézus azt mondja a Jn 3,16-ban: *„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”*

Később a Jn 17,23-ban Jézus így imádkozik értünk: *„hogy tökéletesen egygyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted.”*

A Jn 15,13-ban Jézus kijelenti: *„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.”*

Az Atya és Fiú közötti szeretet

Ezek a szavak a Máté 3,17-ben Istentől jönnek: *„Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.”* Jézus így szól: *„Az Atya szereti a Fiút, és az ő kezébe adott mindent.”* (Jn 3,35). *„Mert az Atya szereti a Fiút, és mindent megmutat néki, amiket ő maga cselekszik.”* (Jn 5,20). *„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.”* (Jn 10,17). *„De, hogy megtudja a világ, hogy szeretem az Atyát és úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nékem...”* (Jn 14,31). *„Amiképpen az Atya szeretett*

engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.” (Jn 15,9).

Nem sorolhatok fel mindent, ami az Írásokban fel van jegyezve az Atya és Fiú közötti szeretetkapcsolatról, de úgy vélem, hogy a felhozott példákbl világosan megérthetjük ezt. Máté, Márk, Lukács és János mindannyian hűségesen feljegyezték ezt az evangéliumokban.

Jézus beszél nekünk a szeretetről.

Jézus számunkra adott útmutatása a szeretetről egyértelmű és határozott, mégis oly nehéz észben tartanunk és kiviteleznünk ezt minden körülmények között.

Olvassuk Isten akaratát keresve az alábbi parancsolatokat:

Mt 22,37 „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”

Mt 22,39 „Szeresd felebarátodat, mint magadat.”

Még nehezebb a Luk 6,27 „Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék.”

Jézus, tudva ez utóbbi parancsolat nehézségéről ezt teszi hozzá a Luk

6,32-ben: „Mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.”

Jézus János evangéliumán keresztül sokszor megmutatja a szeretet útját, melyen követhetjük Őt.

Jn 13,34-35 „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az

én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Jn 14,15 „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.” Jézus nyomatékossá teszi ezt a parancsolatot azáltal is, hogy a 14,21 ; 14,23 ; és 15,10-ben újból és újból megismétli. Ezekkel az ismétlésekkel Jézus a tanítványokra és ránk akarja helyezni a szeretet fontosságának súlyát, minden kapcsolatunkban.

Helytelen szeretet.

Jézus sok helyen beszél arról, hogy mit nem kell szeretnünk. Nem lehetünk olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek nyilvánosan imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Nem szerethetjük Istent és a pénzt, vagy az

egyiknek szenteljük oda magunkat, vagy a másiknak. Nem szerethetjük jobban apánkat, anyánkat, fiunkat, lányunkat, mint Jézust, különben nem lehetünk Rá méltók.

Nem lehetünk olyanok, amint a farizeusok, akik elhanyagolták az igazságot és Isten szeretetét. Ehelyett a legelőkelőbb helyeket szerették a zsinagógákban, szerették a köszöntéseket a piacokon, az első üléseket az ünnepi vacsorákon, szerették a pénzt, a hatalmat, a befolyást, szerették önmagukat.

Amikor Jézus az utolsó időkről szól, figyelmeztet. Ez a figyelmeztetés baljóslatúnak tűnik mai világunkban. Mt 24,12 „És mivelhogy a gonoszság

megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.” Ez ugyan egy figyelmeztetés, mégis áldott bizonyosságuk azoknak, akik szeretik az Urat és erősen állnak hitükben.

János evangéliumának 16. fejezetében Jézus megígéri, hogy a tanítványok szomorúsága, melyet eljövendő halála miatt érznek majd, örömmre fordul. Különösen így van ez a fejezet 27-28 -ik verseiben: „Mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki. Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához.”

Dicsőség legyen az Ő szent nevének!

Granville Pillar, Nyíregyháza

Fontosnak tartom, hogy...

Nagyon örültem annak, hogy idén is elmehettem Pányokra, bár nem a megszokott csendes hétre, hanem egy családos táborba. A hét programja, dinamikája eltérő volt a korábbiaktól, de most is akadt lehetőség a szabadidőben játékra, kirándulásra, kézműves foglalkozásra, pihenésre, valamint nem utolsó sorban beszélgetésekre. Hitbéli megtapasztalásainkról társalogni

minden esetben üdítő és építő számomra. Ezért hihetetlenül hálás voltam Istennek, hogy minden nap adott alkalmat egy-egy testvérnővel beszélgetni néha egy falusi séta keretében. Bár volt olyan áldásban is részem, hogy csak némán ültünk a kézműves foglalkozás mellett, és Isten békessége csöndesen körülvett minket. Meglepő élmény volt, hogy Isten

szeretete szavak nélkül is jelen volt közöttünk.

Mikor megtudtam, hogy nem lesz konkrét témája a hétnek, hanem mindenki arról fog beszélni, ami neki fontos, megörültem. Bíztam abban, hogy így egyedi és változatos témák kerülnek elő, és valóban arról lesz szó, ami a szolgáló testvéreket foglalkoztatja. Mivel vállaltam, hogy tartok gyermekeknek foglalkozást, egyértel-

mű volt, hogy mi lesz az én témám, amit fontosnak tartok. Egy misszionáriusnő életéről beszéltem, azon belül is az odaszánt életét emeltem ki. Corrie Ten Boom már ötévesen megtért, és egész életében az Úrnak szolgált, és 52 éves korától odaszánta a teljes életét Istennek, teljes idejű munkásként. Ezen elgondolkodtam, majd elhatároztam, hogy én is teljesen odaszánom magamat az Úrnak, ami számomra azt jelenti, hogy nem ragaszkodom a saját akaratomhoz. Meggyőződtem arról, hogy Isten ezt komolyan veszi, de a Sátán is: „*semmi nyugalma nem volt testünknek, hanem ki voltunk téve mindenféle zaklatásnak: kívül harcok, belül félelmek*” (2Kor 7,5).

Számomra fontosak voltak a héten elhangzottak. Gál Lajos első este Isten akaratának megismeréséről beszélt. Fontosnak tartotta kiemelni, hogy Isten módszere mindig egyedi, ha Ő szólni akar, meg fogod érteni. Jó számomra ebben bízni, hogy maga Isten

gondoskodik arról, hogy kijelentse számomra az akaratát. A tanács, hogy úgy olvassam a Bibliát, hogy egy témát keresek benne, pont egybevágott az

én elhatározásommal is. Olyan jó ebben azt megtapasztalni, hogy Isten megerősíti a kijelentéseit a testvérek bizonyágtétele által is.

A Róma 8, 5-6 alapján elhangzott: A szellemi ember szellemi dolgokkal foglalkozik. Ezek után engem is szíven ütött a kérdés: Mi foglalkoztatja a Te szívedet? Mert az fogja meghatározni az életedet. Még nem teljesen értem, hogy mit is jelent az, hogy 'úgy gondolkodjam, ahogyan Isten gondolkodik' - de tanulom ezt.

A reggeli áhítatok is változatos témában hangoztak el. Bizonyára nem véletlen, hogy az első nap a kitartó imádkozás volt a téma, amit az utóbbi időben Isten az én szívemre is rábízott.

Az özvegyasszony és a hamis bíró példázata alapján ezek a kérdések hangoztak el: Milyen képet mutat ez a példázat Istenről? Ő Igazságos. Hiszel Neki? Hiszel Benne? Kitartó vagy? Miben vagy kitartó? Miért imádkozol? Az a legfontosabb, hogy Istennel legyél kapcsolatban. A kitartásod egy bizonyos ideig elvisz, de a kitartásod után már csak a HIT marad. A szűkségben tudd, hogy Istenhez kell fordulnod!

Folyamatos a kapcsolatod Istennel? Miért hagynád abba az imát, amit elkezdted? Korábban már meghallgatott, máskor is meg fog hallgatni az Úr. Ne lankadj meg! Mire várakoztat Isten? Mi lenne, ha egyből megkapnád, amit kérsz? Fontos még neked? Jó lett volna, ha már megkaptad volna? Van-e az imádságodban hit, kitartás, odaszánás? Valóban Isten elé tetted ügyedet? Isten őszinte vallomást vár, és a Vele való kapcsolat az, ami igazán lényeges. Bízz abban, hogy ügyed Isten előtt van, hogy az Úr gyönyörködik imáidban, ezért érdemes hosszan és kitartóan imádkoznod.

Kis Zoltán a megbocsátásról beszélt. Arra figyelmeztetett, hogy bűneink

nemcsak minket, de a közösséget is megbénítják. És ahogyan a zsidóknak meg kellett várniuk Mirjam tisztulását, úgy a közösség sem tud fejlődni, amíg nem gyógyul meg valaki a bűnből. Adj a az Úr, hogy el tudjuk engedni saját elképzeléseinket, hogy ne váljunk a

harag, gőg, öni-gazultság miatt önmagunk börtönőreivé! Legyünk irgalmas szívűek, amint mennyei Atyánk is az velünk!

Szilágyi István az áhítatban a szeretetről szólt. Tudunk-e úgy szeretni, mint Isten, önzetlen szeretettel? A tanulság számomra, hogy szeretetkapcsolat legyen köztem és az Atya között, mert csak akkor tudom a másik embert is szeretni.

Molnár István a gyülekezet és a hívó élet témáját vetette fel. Fontos nekem, hogy mi történik a másik taggal? Bele akarok szólni az életébe, leuralni akarom, vagy odafigyelek a másikra? Ne magad körül forogj! Vedd fel a másik terhét, de add is át Krisztusnak, nehogy összeroppanj! A hívó élet ÖRÖM! Élvezed, hogy Isten munkájának a részese vagy, miközben nem veszed el Isten dicsőségét? Bár nem könnyű Krisztussal járni, de felszabadító érzés.

Meg lehet tanulni élvezni a hívő életet, amely az engedelmisségben, a bizonyágtételben, a hívőkkel való közösségben rejlik.

Pásztor István a 23. Zsoltárról, és a mennyei Pásztorról beszélt, aki gondoskodik rólunk. Amikor mindent elveszítesz, akkor nyered el Krisztust. KRISZTUS ELÉG! Tudatosítsd, hogy nem szűkölködsz!

A csütörtöki áhítatban Gál Lajos arról tett bizonyágot, hogy nehéz ma hívő embernek lenni. Mivel a világban nő a gonoszság, nekünk is egyre nagyobb erőre van szükségünk. A hívőknek növekedniük kell a kegyelemben és Krisztus ismeretében. Az Úr Jézusba vetett hit által óriási erő birtokába kerülünk. Vegyük természetesnek ezt az erőt és a Szellem fegyverzetét. És az IMÁDSÁG a legerősebb fegyver.

A pénteki áhítatban Kis Zoltán arra figyelmeztetett, hogy ha „száraz évek” követik egymást, akkor el kell gondolkodnunk, hogy mi ennek az oka. Halljuk meg az Úr hangját, amikor figyelmeztet!

Összegzésként elhangzott, hogy az igazi misszió az, hogy a hívők szeretik egymást. Még nem ismerem eléggé Isten szeretetét, de arra törekszem minden nap, hogy jobban megismerjem az Urat.

Amikor a hazaút napján a naplómba

jegyzeteltem a gondolataimat, még az egész hét Igéivel, élményeivel a szívemben az volt a legtanulságosabb számomra, hogy ISTEN szeret engem, és ez a SZERETET örök és stabil. És én is nagyon szeretem Istent. Isten minden nap tanít, ha figyelek és hallgatok rá, és csodálatos módon minden nap újabb és újabb dolgokat mutat meg önmagából! Békességet és örömet ad, ha engedelmeskedem neki. Nem kell mást tennem, csak azt, amit mond. *„Amit tanultatok és átvettetek, hallottatok és láttatok is tőlem, azt tegyétek, és veletek lesz a békesség Istene.”* (Fil 4,9)

Amit a héten nekem tanított, hogy imádkozzam. Imádkozzam mindig és kitartóan. Törekedjem Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, ragaszkodjam Istenhez úgy, hogy meghaljak minden másnak, amihez ragaszkodom. Szeressem és segítsen az embereket.

Ezeket igyekszem gyakorolni azóta is. A hazafelé tartó út nehézségei között pedig megtapasztalhattam Isten őrző kegyelmét: *„Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt”* (Zsolt 91,14.)

Hiszem azt, hogy Istennek terve, célja van az életemmel. Hálas vagyok, amiért elmondhatom: *„Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom.”* (Zsolt 91,1)

Fodor Beáta, Eger

Egy nyári baráti találkozó

Egy hosszú karantén időszak után 2020. július 19-26-ig létrejöhett a 18-20 éves korosztály baráti találkozója Pányokon, amelynek én is részese lehettem Isten kegyelméből. Pár gondolatban meg szeretném osztani a testvérekkel, hogy mit kaptam, és milyen áldásban részesülhettem a hét során.

A találkozó témája: Kik a boldogok? címet kapta. A reggeli tanítások során is erre kaptam választ Isten Igéjéből Máté evangéliumának 5. fejezete alapján, hogy kit mondanak boldognak az emberek a világban, és mit tanít erről az Úr Jézus.

Az első Ige, amiről szó volt:

„Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa.” (Mt 5,3)

Lelki szegény az, aki érzelmekre, csupán örömeire vágyik, és szellemi szegény az, aki már meglátta azt, hogy csak az Úrral való közösségre van szüksége igazából. A világ sok mindent kínál az Isten alakú úr betöltésére: különböző filozófiák; keleti vallások; praktikák gyakorlása; anyagi javak; szórakozás; elismerés, stb. Jó volt megerősödni újból abban, hogy mindezek nem elégítik ki az őszinte Istent kereső ember szellemi éhségét, így az enyémet sem, és nem pótolhatják

azt, Akire igazán szükségem van: az Úr Jézust.

Másnap választ kaphattam arra, hogy ki is az igazi Vigasztaló számomra, mert hívő emberként is több minden adhat okot a sírásra: megbántottak, megvetettek és kirekesztettek Krisztusért, vagy pedig az Úr rámutatott egy-egy bűnre az életemben, ez összetört és megalázott engem, ugyanakkor minden esetben igaz az, ahogy az Ige is biztat erre:

„Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak.” (Mt 5,4) Csak az Úr Jézus tud igazán megvigasztalni: ha próbákon vagy a Siralom Völgyén megyek át; ha igazságtalanul szenvedek az Ő nevéért; vagy ha megaláz elkövetett bűneimért. Mert az én Megváltóm ismeri a szívemet a legjobban, Neki minden vétkeket bevallhatom; elmondhatok bármit, ami nyugtalanít, és Ő helyre tesz engem: megbocsát; bekötözi a sebeket, és olyan belső békességgel ajándékoz meg, amelyet senki más nem adhat, és amely minden értelmet meghalad.

A további napokban az Úr ráébresztett arra, hogy bizonyos tulajdonságokat csak Ő tud bennem kimunkálni, miután újjászült Szelleme által, mert önerőből nem vagyok képes

erre, ilyen például a szelídség is: „Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet.” (Mt 5,5). Ez a Szellem gyümölcszeinek egyike (Gal,22), és nem egyezik meg a szerény és jámbor ember természeti tulajdonságával. Csak akkor válhatok ilyené, mint Isten újjászületett

gyermeke, ha hagyom, hogy Ő szelídítsen meg, mint ahogy Mózes is tette, és ez akkor valósul meg, mikor belehajtom a fejemet

abba az igába, amiről az Úr Jézus is beszél, és viselem azokat az áldott terheket, amiket Ő helyez rám.

„Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,29-30)

Úgyszintén lehetetlen dicsérni az Urat a szenvedéseink közepette emberi erővel és szeretni azokat, akik az Ő Nevéért üldöznek, erre is csak Krisztussal együtt lehetek képes, és ha hagyom, hogy Ő ezt kiformalja bennem: „Boldogok a békességre igyekezők: mert ők az Isten fiainak mondatnak.

Boldogok, akik háborúságot szenvednek az

igazságért: mert övék a mennyeknek országa.

Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek én érettem.

Örüljetek és örvendeztetek, mert a ti jutalmatok bőséges a mennyekben: mert így háborgatták a prófétákat is, akik előttetek voltak.” Mert az Ő gyermekeként egy idegen test vagyok és leszek

ebben a világban, akinek a jelenléte egyrészt lehet vonzó, azok miatt a tulajdonságok miatt, amiket Ő kiformalt bennem, pl.: őszinteség, egyenesség, de egyben taszító is, mert már nem e világból való vagyok és bennem lakozó Szellem által megítéli a bűnt.

A hét vége fele közeledve elérkeztünk ahhoz a részhez a boldog mondások közül, ami számomra a legkedvesebb és a központi üzenetet jelentette: „Boldogok, akiknek szívök tiszta: mert ők az Istent meglátják.” (Mt 5,8) Mindezek, amik az előbb említésre kerültek csak akkor valósulhatnak meg az életemben, ha tiszta a szívem az Úr előtt, ami őszinte bűnbánat és az Úr Jézus megtisztító vére által lehetséges. Ő a

tökéletes áldozat az én bűneimért, mert Isten Szent és nem maradhatnék életben, hogyha én találkoznék Vele szemtől szembe, ellenben mivel már Krisztusban vagyok, ezért Őrajta keresztül szemlél engem és Benne tökéletesnek lát.

A hét során számos lehetőséget adott az Úr a testvéri közösség gyakorlására a csoportbeszélgetések, a sport- tevékenységek, a konyhában való közös mosogatások által vagy éppen ha valakit a megyei kórházba kellett szállítani kisebb balesetek miatt, de mindezek közelebb vittek Őhöz, mert

alkalom nyílt a személyes beszélgetésekre; közös imádságra, amelyek által szintén bátorodhattam.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy eljuthattam idén is Pányokra, mert megerősített engem az elhívásomban: hogy milyen életre is hívott el Krisztusban engem, mikor Őt választottam és amikor naponként átadom az életem Neki: egy próbákkal és küzdelmekkel teli, de az Úr szerinti boldog életre, amelyet sehol máshol és Senki másban nem találhatok meg, csak Őbenne.

Mezei Dóra, Budapest

Gyógyulás a családos táborban

Nagyon örültem, hogy idén is el tudtunk menni a családdal együtt táborozni Pányokra, noha az év elején még úgy tűnt, nem jutunk el családos hétre, mert a férjem az egyik ifi táborba ment volna csoportvezetőnek. A járványhelyzet azonban sok mindent felülírt, végül egy családos tábor megszervezésére kérték fel Petit egy másik időpontban. Az új időpont arra a hétre esett, amelyre még év elején, mintegy véletlenül kiírta a szabadságát a munkahelyen. Ebből is tudtuk, hogy

az Úr készítette számunkra ezt a hetet. A gyülekezetünkben két családot is elhívtunk magunkkal, hogy jobban megismerhessék a testvériséget. Azzal a nem titkolt vágygal invitáltuk őket a táborba, hogy itt többet, mélyebbet ismerhessenek meg Istentől és a testvéri közösségből.

Sok téma felmerült a héten a csoportbeszélgetésekben és a szülőök esti alkalmain is, hamis és helyes én- és istenképekről, Isten helyes ismeretéről. Egyik este szóba került az is, hogyan

gyógyít az Úr minket a betegségeinkből és, hogy ehhez nekünk is lépnünk kell: „hívja magához a gyülekezet véneit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úrnak nevében” (Jak 5,14). Amikor erről volt szó, én úgy gondoltam magamban, hogy ez egyértelmű. Ha beteg vagyok, szóljak elsősorban a férjemnek, majd együtt a férfitestvéreknek és kérjük, hogy kenjenek meg olajjal.

Egész héten egészséges voltam, így nem volt nehéz elméletben megértenem az ígét. Viszont másnap reggelre a hasamon körbe gennyes sebek jelentek meg ott, ahol addig azt hittem, hogy csak valamilyen bogár csípett meg. Mivel édesanyám korábban szenvedett ebben a betegségben, rögtön felismertem, hogy ez övsömör, és azzal is tisztában voltam, hogy hosszú és fájdalmas lábadozásra számíthatok. Délre már komoly fájdalmaim lettek, a lábamon végig nyomó izomfájdalom volt és mintha a csontomat szurkálták volna. Az esti tábortűzre már nem is volt erőm kimenni, feküdtem, aludtam. Majd Peti szólt, hogy mégis lesz esti beszélgetés és úrvacsorai közösség a szülőknak, ide csak fájdalomcsillapító

bevétele után tudtam kijönni.

Ott a fülemben súgta a férjem, hogy kérjük, kenjenek meg olajjal. Én ettől reflexszerűen elzárkóztam, de tusakodtam a gondolataimban. Nem egyértelmű, amit az ige ír? Ha beteg vagyok, kenjenek meg. Csak elméletben

engedelmeskedem az igének, a gyakorlatot már nem vállalom? Pedig máskor sem zárkóztam el az olajjal való megkenéstől, most mégis nehéz volt.

Valószínűleg az tartott vissza, hogy voltak olyan testvérek is a körben, akik ilyen addig nem láttak és nem is gyakorolták. Ők vajon mit fognak szólni? És ha csalódní fognak, mert az Úr nem akar meggyógyítani? Ilyen és hasonló gondolatok pörögtek a fejemben kb. 2 percig, amikor megértettem, hogy ne érdekeljen, hogy mibe kerül másoknak az én engedelmességem. Ha megértettem az ígét, az ad dicsőséget Istennek, ha meg is cselekszem. Szóltunk a testvéreknek, elmondtam, hogy miben szenvedek. Imádkoztak értem, megkentek olajjal, és a fájdalmaimmal együtt nyugovóra tértem.

Reggelre nem fájt semmim, és eltűn-

tek a gennyes hólyagok. Csak a seb piros helye maradt. Tudtam, hogy meg fog kérdőjeleződni minden, ami este történt. Nem azért tűnt el a seb és fájdalom, mert korábban bevettem a gyógyszert? Vagy nem gyógyult volna meg magától? A betegség természetét, lefolyását ismerve nagy valószínűséggel nem. De ha így is lett volna, akkor is így volt helyes: amit megértettem, azt

cselekedjem. A táborból hazatérve még egy hétig látszódtak a sebek helyei. Sokkal tovább kellett volna tartaniuk, de egy hét után ezek is teljesen elmúltak. Az övsömör azóta sem tért vissza. Hálás vagyok az Úrnak, hogy engem választott ki erre a „pillanatnyi könnyű szenvedésre” (2Kor 4,17), hogy megláthassuk az Ő gyógyító munkáját.

Jobbágy Kata, Miskolc

"Egypercesek"

Egy örömet szeretném leírni nektek egy félpercesben.

A tegnapi nap folyamán a családuk egy részével és nagyszülőkkel kimentünk a telkünkre. Velünk jött húgom, Janka is.

Nagyon nagy segítségem volt. Elkezdtük szedni (és enni) a cseresznyét. Majd megszólalt Janka:

- Köszönjük meg az Úr Jézusnak ezt az ételt! És hálát adtunk az Úrnak.

Anyira jó volt hallani ezt tőle, és olyan jó volt látni rajta azt az őszinteséget.

Rám nézve viszont eléggé megszégyenítő volt, ugyanis, amiért ő hálát adott, nekem eszembe sem jutott

volna hálát adni, mivelhogy teljesen természetesnek tűnt. És ez még "csak" egy cseresznye volt. Annyi mindenért hálát tudnék adni, de nagyon ritkán teszem, pedig a hálaadás annyira fontos szerepet kellene, hogy betöltsön az életemben. Nagyon jó példaként és tanulságként éltem meg ezt az esetet. Janka hitéért és imádságai miatt meg nagyon boldog vagyok. Ez sem természetes, ha már ilyen kicsiként megismerheti az Urat.

„Szüntelen imádkozzatok. Mindenben hálát adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok.”

(1 Thesszalonika 5,17-18)

Dósa Anna, Kazincbarcika

Tegnap sétáltunk a húgossal a városban, és az egyik házból egy kutya rettentő hangosan, viczorítva rontott nekünk - hála Istennek csak a kerítésig jutott. Tudjátok mi volt a reakciónk?

Egyszerre kezdtünk el nagyon-nagyon nevetni.

Egy pici tacsószerű "fenevad" volt ez. Magas hangon ugatva, a kerítés mellett felugrálva próbált nagyon veszélyesnek tűnni...

A sátán tehetetlen, legyőzött helyzete jutott eszembe. (Ami akkor is így van,

ha nem így látszik néha.)

És Isten nagy szeretete és gondviselése, hogy bár a gonosz alapból nem árthat, Isten mégis rak pluszba sok-sok helyzetbe kerítést is, hogy teljesen nyugodtak maradjunk.

Hát, harcoljunk az Ő erejével testvérek, és győzzünk a hétköznapi csatáiban is!

„Úgy fénylő a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti

mennyei Atyátokat.” (Mt 5,16)

Gál Mónika, Szeghalom

Füle Lajos: Az idők végén

Elérkezett az idők vége,
s eljött, ahogy Isten ígérte.
"Az Ige testté lett", a jászol
nem messze volt a keresztfától...

Az idők ímé egyre fogynak,
ezer év annyi mint a tegnap.
Az Úr közel! Jöttét remélvén
várunk Rá - az idők végén.

„Emlékezzetek meg a régi időkről!”

1969 utolsó napján, néhány fiatal, egy idősebb testvér kíséretével, igen viszontagságos körülmények között elindultunk Magyarlónáról, a kémeri testvéreket meglátogatni. Hozzánk is eljutott az ébredés szele, láttuk szüleink életében a változást, és felismertük a saját életünkben is a megtérés szükségességét. Ez a keresés indított a hosszú és fárasztó útra. Nem jeleztük érkezésünk, mégis mikor a faluba vezető sáros utcán az ott lakó testvérek megtudták rólunk, hogy hívők vagyunk, az utcában lakó 4-5 hívő család igen nagy szeretettel befogadott. Az esti összejövetelen, a zsúfolásig megtelt imaterem szószék előtti lócáján készítették nekünk helyet.

Minden olyan új, olyan felemelő volt. Vegyes érzelmekkel volt tele a szívem. Miért is kellett nekem idejönnöm?? Az alkalom végén az előljáró testvérek megkérdezték, „Miért jöttetek ide?” Megtérni, volt a válaszom. Ugyanis az előző néhány hónap mély lelki vajúdásban telt. Ismertem bűneimet, tehetetlenségem. Ez segített elmondani életem első szívből jövő könyörgését, ahol elmondtam az Úrnak, hogyha Ő nem könyörül rajtam, akkor így maradok, mert én nem tudok megtérni.

Az az egyszerű kisterem lelki

szülőszoba lett. A testvérek ismertették velünk az evangélium ígét és mi készek voltunk megvallani bűneinket, és elfogadni az Úr Jézust személyes Megváltónknak és Urunknak. Ezt hálaadással és az „Öröm van a mennyben” c. ének éneklésével erősítettük meg. Igen mélyen érintett a testvérek mentő szeretetből fakadó, közbenjáró imádsága. Bátorítottak, hogy a másnapi istentiszteleten tegyünk bizonyosságot bűneink bocsánatáról.

Ez volt életem első bizonyoságtétele, amit igen nagy izgalommal mondtam el. Néhány napot ott töltöttünk. A megtért fiatalok szeretettel vettek körül, megosztották tapasztalataikat, bátorítottak minket a kitartásra, új énekeket tanultunk. Mély lelki barátság alakult ki köztünk. Kémer lett lelki születésem helye. Hazafele, Krasznán felkerestük Hajas Miklós testvért.

Ebéd után testvérek jöttek egymás után, hogy velünk találkozzanak. A házigazda „futárjai” vitték a hírt, hogy vendégtestvérek érkeztek. Meghitt légkörben a krasznai testvérek „megvizsgálták” megtérésünk hitelességét, és bátorítottak, hogy lelki növekedésünk érdekében: minden imádságban adjunk hálát bűneink bocsánatáért. Naponta olvassuk a Bibli-

át, és tegyünk bizonysgot az Úr Jézusról. Így ismerhettem meg Hajas testvért, aki már 16 évesen az énekkar újjászervezésén eredményesen munkálkodott.

A '60-as évek lelki ébredési időszakának egyik kiemelkedő vezetője volt haláláig. 1959-ben látogatott el Kémerre, mert hallott arról az új tűzről, amely sok gyülekezeti tag életét megváltoztatta.

Mint ismert igehirdetőt és vendéget felkérték, hogy hirdesse Isten ígét. Az alkalom végén visszamaradtak a testvérek, mert erre igény volt az új megtérők miatt, és mert a szolgálatokat is megvizsgálták. Itt vallotta meg Hajas testvér, hogy neki nincs Krisztusban új élete, de nem akar régi emberként hazamenni. Isten Lelke megújította és átjárta lényét. Meghívta a kémerieket Krasznára, akik az adventi időszakban még abban az évben el is jöttek, és az ébredés igazi eszközeinek bizonyultak (id. Gergely Pál, Nagy Károly testvérek). A testvérek szolgálata nyomán kiáradt a bűnbánat

és könyörület lelke, férfiak és nők bűnbánatra jutottak, egymástól bocsánatot kértek, rejtett bűnöktől szabadultak.

A megújulás kihatott az egész gyülekezetre. Az ének-és-zenekarban csak új életben járók szolgálhattak.

Isten jelenléte tapasztalható volt a közösségi alkalmakon. Isten hatalmasan munkálkodott a hívőkben és általuk nemcsak a helyi gyülekezetekben, ha-

nem Erdély más vidékein is. Az ébredésnek és utóhatásának egyik eszköze volt Hajas Miklós testvér. A mi gyülekezetünkben is gyakran szolgált, tanította, lelkigondozta énekkarunkat.

Egy igazi, mélyen elkötelezett testvért ismertem meg benne. Idős korában Kiskőrösre költözött feleségével együtt szeretett gyermekeihez. Itt is hűségesen végezte a lelki szolgálatot az idősek otthonában. 91 évesen megpihent szerető Megváltója karjaiban, akit hűségesen szolgált ifjúságától fogva. Emléke legyen áldott!

Péter István, Békés

A mennybe vágyom...

Hajas Miklós

Hajas Miklós

A mennybe vá - gyom Jé - zusomhoz én, hol nin - csen töb - bé kin és szenvedés. Ő - röm - mel tel - ve

szívem és a lel - kem, kő - vetvén hű Mes - te rem. Jé - zus, légy a ve - zérem, ne hagyj

Légy a ve - zérem, légy a ve - zérem, a küz - delemben,

a küz - de - lemben! Így ván - do - rol - va föl - di u - tamon, ke - resz - tet hord - va gyöngé vál - la - mon vi -

dá - man zen - gi szí - vem és a lel - kem: Ke - gyelmed nagy Is - te - nem!

Isten harcosai

„Menjetek el: imé én elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé.” (Luk 10,3)

Isten földi hadserege juhokból áll, „Az én juhaim hallják az én szómat...” (Jn 10,27) Felépítését, természetét tekintve, a juh nem valami harcra termett lény. Butuska is, bátortalan is. Nincs páncélja, mint a teknősnek, nem tud begubózni tüskés bundájába, mint a sün, szárnya sincs, hogy repülhetne. A juh egy földhöz ragadt, gyenge, védtelen jószág, aki a Pásztorra nélkül csak eltévedni tud.

Az Úr Jézus, a tanítványait pontosan ilyen juhokhoz hasonlítja. Sőt nemcsak hasonlítja, azt mondja nekik: *„Menjetek el... a farkasok közé.”* Bárányokat küldeni a farkasok közé? Nem nagyon van pásztor, aki ilyet mer tenni. Az Úr Jézus mégis azt mondja az övéinek: *„Menjetek el”*. Mi a garancia, hogy ezek a juhok visszajönnek? Ha összeeresztenénk egy farkast meg egy juhot, elég egyhangú kimenetele lenne. Ráadásul itt nem egy farkasról van szó, hanem farkákról. Hogy képesek a juhok egy ilyen harcmezőn helytállni?

Mint minden hadseregben, Isten hadseregében is van egyenruha és fegyverzet. *„Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust...”* (Róm 13,14), ez az

egyenruha. *„Az igazság mellvasa, a hit pajzsa, az üdvösség sisakja, a lélek kardja...”*. (Ef 6,14-17) ez pedig a fegyverzet. Az a juh, amelyik komolyan veszi a hadviselést, tetőtől talpig fegyverben van! A komoly fegyverek mellett, nagy szerepe van a kiképzésnek is. *„...És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek...”* (Jn 6,46) *„Áldott az Úr az én kővárom, a ki hadakozásra tanítja kezemet, s viadalra az én ujjaimat”*. (Zsolt 144,1)

Az ilyen juhokat, bárhová lehet küldeni. Nincs olyan farkas, aki megállhatna előttük. Ezért a jó Pásztor, nyugodt szívvel ereszti őket útjukra. Nem azért tudnak győzni, mert bárányok, hanem azért, mert Isten felfegyverzett és kiképzett harcosai. Soha nem felejtik el, hogy a páncéljuk alatt puha gyapjú és egy törékeny test van.

Ezért nem bíznak bárányi voltukban, de még fegyvereikben sem, hanem egyedül *„az ő Istenüknek nevéből emlékeznek meg”*. (Zsolt 20,8)

„Izráél! te az Úrban bízál; az ilyenek segítsége és pajzsa Ő.” (Zsolt 115,9)

Szilágyi Tamás, Varbó

HÍREK

Bemerítés

2020. szeptember 13-án Szilágyi Noémi bemerítésére került sor Varbón, a Baptista Gyülekezetben. Igével Máté András testvér szolgált, a bemerítést Szabó András testvér végezte.

2020. október 4-én Sajószentpéteren Szajkóné Kulin Edina állt fehér ruhában. Az alkalmon Péter István testvér szolgált.

Menyegző

2020. október 31. Dósa Tamás

(Kazincbarcika) és Balogh Katalin (Miskolc). Az alkalmon Gál Lajos testvér szolgált.

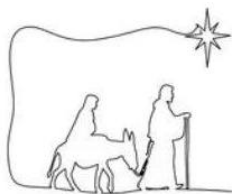
Gyermekáldás

Nagy Natália, 2020. október 7. Éva és Dávid gyermeke, Varbó

Haláleset

2020. november 11-én Maczkó Istvánné (Marika néni) az Úrhoz költözött.

2020. november 13-án Dósa Pál testvérünket is hazahívta az Úr.

Áldott
ünnepeket
kívánunk!

A folyóiratot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és minden érdeklődőnek térítésmentesen megküldjük. Ezúton is köszönünk minden támogatást!

Várjuk olvasóink leveleit, írásait a terjesztés címére.

Terjesztés-megrendelés a Testvéri Szövetség Egyesület címén:
5520 Szeghalom, Táncsics M. u. 18/1
tesz.kozhasznu@gmail.com

Számlaszám:
OTP 11733003-20119502-00000000
Kérjük a közlemény rovatba beírni:
"Szövetség újság!"

Megjelenik: negyedévente
Aktuális példányszám: 800 db
Szoliter Nyomda, Hódmezővásárhely

Kiadó: A Testvéri Szövetség
Közhasznú Egyesület
Az egyesület honlapja:
www.tesz.net

 TeSz
Keresztény Testvéri Szövetség

Felelős kiadó: Bohus András

Felelős szerkesztő: Gál Lajos

Szerkesztőség tagjai:
Elek Sándor, Máté Andrásné

Tördelés, szerkesztés: Gál Lajosné

Korrektúra: Bálintné Száraz-Nagy Hedvig
Elekné Szoboszlai Réka,
Szvetnyik Melinda, Urbán László